

БАСНИ

ВРАБЧЕ

Денътъ билъ слънчевъ, свежъ, животворенъ — априлски день. Весело врабче подскачало по клонкитѣ на току-що разлистена слива и безгрижно чуруликало.

— У-у-у! Каква гадъ! — извикало врабчето, като съгледало една гжсеница. — Какъ можа Господъ да те създаде толкова грозна!

— Глупавъ дърдорко! — казала лукавата животинка.

— Ти си вредна! Ти трѣбва да умрешъ! — ядосвало се врабчето и зинало да я лапне.

Но въ това време единъ ястребъ се извилъ надъ сливата, стрелналъ се надолу и забилъ остритѣ си нокти въ пухкавата грѣдь на врабчето.

МЕЧЕШКА УСЛУГА

Веднажъ мечката, като прекосявала горския пѣтъ, съгледала една мравка да влачи тройно по-голѣмо отъ себе си житно зърно.

— Не ти ли тежи? — попитала мечката.

— Какъ да не ми тежи? — отвърнала запъхтяната мравка, — но какво да правя, трѣбва да го прибера въ мравуняка, че презъ зимата гладно се не стои...

Мечката я погледала, погледала, съжалила я и рекла:

— Азъ ще занеса и него, и тебе. За мене това е много лека работа. Чакай само да ви залепя на езика си. Не бой се, азъ ще държа езика си изплѣзенъ чакъ до мравуняка и тамъ ще ви оставя.

— Колко си добра! — зарадвала се довѣрчивата мравка, като се почувствувала върху мечия езикъ. — Цѣлъ животъ ще ти бжда благодарна за тая услуга...

Но, преди да довѣрши благодарността си, мечката прибрала езика си и глътнала вкусния товаръ.

Николай Фолъ